

zástupci nemanželského dítěte, tak i nemanželskému otci, a teprve po pravomoci tohoto usnesení může dítě se domáhati placení výživného na svém přirozeném otci cestou žaloby.

Poněvadž poručenský soud takové formální usnesení nevydal, vyslovil soud první instance, že se námitce nepřipustnosti pořadu práva vyhovuje.

Názoru prvního soudu nelze přisvědčiti.

Poručenský soud jest v Berehově, tedy na Podkarpát. Rusi. Pro toto území neplatí však ustanovení obdobné § 16 první díle novely, poručenský soud nemůže tam výživné určit v řízení nesporném, nýbrž výživné musí býti vždy vymáháno sporem, není-li tu dohoda stran poručenským soudem schválená. (§ 11, odst. 2 zákona XX/1877 a § 1, číslo 2, písm. i zák. I/1911 v doslovu článku VI zákona číslo 161/1936 Sb. z. a n.)

Žalující strana domáhá se tedy důvodně placení výživného cestou spornou.

Byl-li závazek k náhradě nákladů sporu ujednán mezi stranami smírem, nelze usnesení o určení nákladů napadati rekurem.
(Rozh. krajs. soudu v Litoměřicích z 14. září 1937 č. j. RV 903/37.)

Napadeným usnesením ustanovil první soud podle smíru, ujednaného mezi stranami sporu dne 15. června 1937, útraty žalující strany proti žalované straně částkou 1783 Kč 95 h, s výhradou poplatku ze smíru.

Stěžovatelka napadá toto usnesení proto, že první soud přisoudil straně žalující útraty, které nebyly potřebné k účelnému domáhání nebo bránění práva, a že potřebné útraty žalující strany nebyly určeny v přiměřené výši, a navrhuje, aby přisouzené útraty byly sníženy na částku 1111 Kč 95 h.

Stížnosti nebylo vyhověno.

Podle § 52 c. ř. s. má nalézací soud rozhodnouti o závazku k náhradě nákladu sporu.

To soud nalézací učiniti nemohl, neboť ani ve věci hlavní, ani o nákladech sporu nerozhodoval, když strany se dohodly o vyrovnání celého sporu smírem. V tomto smíru ujednaly strany, pokud se týče nákladů sporu, že žalovaná strana zaplatí žalující straně útraty, jak soudem budou určeny, do 31. srpna 1937 pod exekucí. Proto nebyl první soud povolán k tomu, aby rozhodoval o nákladech sporu, a nemohl nic přisouditi straně žalující, nýbrž toliko útraty, účtované stranou žalující, upravil. Zásady § 41 c. ř. s. nepřicházejí tu v úvahu, nýbrž ustanovení § 47 c. ř. s. Podle ustanovení tohoto § jest pokládati náklady smíru za vzájemně zrušené, ačli nebylo něco jiného smluveno. Strany však smluvily v uvedeném smíru, že žalovaná strana zaplatí straně žalující náklady sporu, jak budou určeny soudem. Stala se tedy soudní úprava nákladů sporu dle dohody stran a žalovaná strana, chce-li dodržeti ujednaný smír, musí

se také této úpravě podrobiti. Prvý soud nebyl povinen se řídit dle § 41 c. ř. s. a tudíž také ne advokátním tarifem a jsou výtky žalované strany, v této příčině činěné, bez podstaty.

Byl-li tedy závazek k náhradě nákladů sporu ujednán smírem mezi stranami a nerozhodoval-li nalézací soud podle § 52 c. ř. s. v napadeném usnesení o závazku k náhradě nákladů a byla-li žalovaná strana ujednaným smírem zavázána k náhradě nákladů žalující strany nejen co do důvodu, nýbrž také co do výše útrat, není rekurs odůvodněn a nebylo mu vyhověno. Dr. Frydrych.

Z judikatury nejvyššího správního soudu ve věcech administrativních.

Nárok na důchod invalidy, jemuž byla odňata trafika dříve mu propůjčená, jest od doby odnětí posuzovati podle předpisu § 2 požitkového zákona.

V důsledku toho je pro vyměření důchodu na rok, následující po odnětí trafiky, rozhodný příjem, který měl válečný poškozenec v kalendářním roce předchozím, kdy ještě trafiku měl. Do tohoto příjmu započítává se také příjem pocházející z trafiky.

Podle § 4, odst. 1 zák. č. 142/1920 Sb. ve znění zák. č. 39/1922 Sb. přísluší válečnému poškozenci, jemuž byla propůjčena trafika, nárok na důchod tenkrát a potud, když a pokud příjem z tohoto podniku nepřevyšuje o 100% požitky, jež by mu jinak podle tohoto zákona příslušely. Ze slov »tenkrát a potud, když a pokud« plyne, že ustanovení to přichází v úvahu jedině pro onu dobu, ve které válečný poškozenec má, resp. měl příjem z podniku v § 4, odst. 1 řečeného zákona označeného. V tom smyslu ustanovuje také vlád. nařízení č. 363/1922 Sb. v odst. 3 k § 4 zákona, že změna, vyplývající z propůjčení nebo z odnětí podniku v ustanovení tom označeného, provede se podle možnosti od prvního dne měsíce následujícího propůjčení nebo odnětí podniku. Výraz »podle možnosti« znamená, že změna ta provede se ihned, jakmile jsou dány všechny předpoklady pro toto opatření. Vzdal-li se stěžovatel provozování trafiky, nevztahovala se na něho od prvního dne měsíce, následujícího po odnětí tabáční trafiky, ustanovení § 4, odst. 1 cit. zákona. Od tohoto dne platí pro stěžovatele všeobecné předpisy, stanovící podmínky nároku na důchod, tedy i ustanovení § 2 zákona.

Podle § 2 ve spojení s vl. nařízením č. 363/1922 Sb. má poškozenec nárok na důchod, jestliže příjem jeho, dosažený v kalendářním roce předcházejícím roku, pro který o nároku na důchod má býti rozhodnuto, nepřekročil-li Kč 5000—, resp. hranici zvýšenou podle § 3 cit. zákona o 10% na každou osobu, žijící s poškozenecem ve společné domácnosti, k jejíž výživě je poškozenec podle